

בילדותו גר
בעגלה. אחד
כך גר על
עץ. עכשיו
הוא פתר
את בעיית
הדיור שלו
בדרך מקורית

ביתו של איציק

שהחלו רוחות החורף מציקות. המישפחה נדדה ממקום למקום. עד שלבסוף פלש האב למיבנה נטוש. כשגילה זאת בעל המיבנה, והגיש תלונה למישטרה, גורשו האב והילדים שוב לעגלה.

האב הגיע אל השופטת הדסה בן עתו. שהיתה אז שופטת-שלום. היא הביעה את התמרמרותה על שבשנת 1961 יש עדיין מצב שבו אב וילדיו מתגוללים בחוצות, מחוסר דיור מתאים. היא אמרה כי זהו אחד המיקרים שבהם רוצה המישפט לעזר, אך קצרה ידו מלעשות זאת. לכן קנסה את האב, על הסגת גבול פלילית, בסכום סימלי של לירה אחת ושלחה אותו, בצירוף המלצות, אל המוסדות המתאימים, כדי שישגו לו דירה. ואומנם, לאחר זמן קיבל האב צריפון קטן, שלידו מקום לסוס, ושם הוא מתגורר עד עצם היום הזה.

כאשר גדל איציק וחפש פינה משלו.

איציק הוא דור שני למצוקת-דיור, אך הוא פתר את בעייתו במו ידיו, בדרך מקורית.

הוריו של איציק התגרשו כשהיה בן 4. הוא ואחותו נשארו עם האב. זה היה בשל-הי 1961. דירת בני הזוג נשארה בידי האם. האב נותר כשעגלה וסוס בידו, מהם התפרנס כעגלון.

אביו של איציק הוא טיפוס. גבר חסון ונאה, כבן 70. שפמו האדיר הקנה לו את הכינוי סטאלין. הוא יליד רומניה, ששירת שש שנים בצבא האדום, בעת מלחמת העולם השנייה. אחר-כך עלה לישראל דרך קפריסין.

עגלה

וסוס

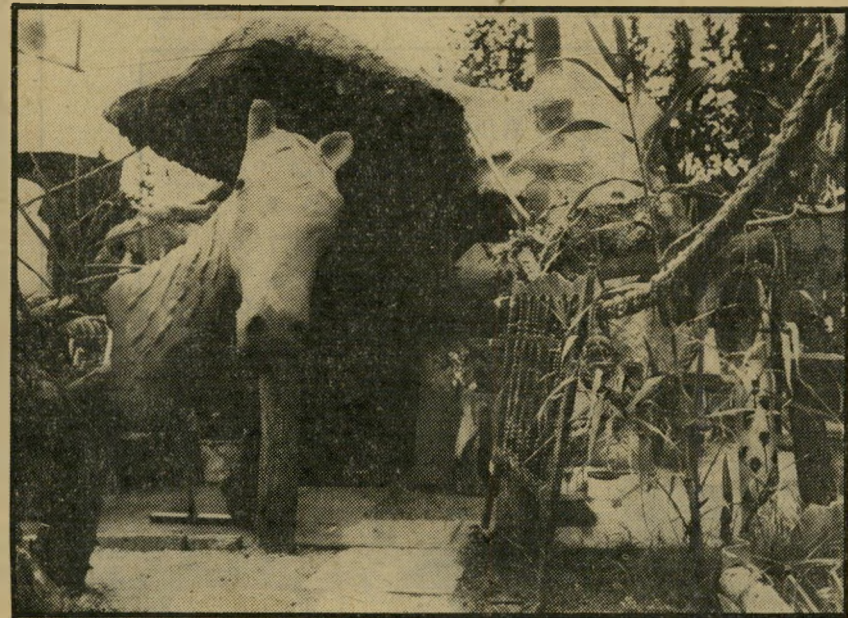

כ אשר נותר ללא דירה, בחברת ילדיו הקטנים, היה ישן עימם בעגלה. עד

התחלה והמשך

בראשית דרכו לעצמאות היה איציק ישן על מזרן שהניח על ענפיו של עץ בחצר. הרוחות והגשמים גירשו אותו משם בחורף, והוא נאלץ לחשוב על פתרונות רציניים יותר לדיור.

אהבת החיים של איציק ניכרת מייד בכניסה לביתו. ראש הסוס, חברו מילדות, פוסל על ידו בכישרון רב. על הגג ארובת התנור המספק חום ואווירה לביקתה הטובלת ביוק.

הכניסה לארמון